

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: J. V., zastoupeného Mgr. Jakubem Hájem, advokátem, se sídlem Palackého nám. 354, Vizovice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2014, č. j. MPSV-UM/7317/14/4S-ZLK, sp. zn. SZ/915/2014/4S-ZLK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 3. 2016, č. j. 41 A 109/2014 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Jakubu Hájovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3832,70 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Úřad práce České republiky – krajská pobočka ve Zlíně (dále též „*správní orgán I. stupně*“) rozhodnutím ze dne 4. 7. 2014, č. j. 218605/14/ZL zamítl podle § 61 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře žádost žalobce o příspěvek na bydlení, který uplatnil ode dne 1. 4. 2014. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 8. 2014, č.

j. MPSV-UM/7317/14/4S-ZLK, sp. zn. SZ/915/2014/4S-ZLK zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobu podanou proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu zamítl Krajský soud v Brně (dále též „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 16. 3. 2016, č. j. 41 A 109/2014-38. Krajský soud konstatoval obsah správního spisu, zejména obsah žádosti o příspěvek na bydlení ze dne 22. 5. 2014 a obsah předložených podkladů. Zjistil, že správní orgán I. stupně dvakrát vyzval žalobce k odstranění nedostatků žádosti. Žalobce sice na tyto výzvy reagoval podáními doručenými dne 11. 6. 2014 a 30. 6. 2014, avšak neodstranil vady žádosti resp. nedostatek nezbytných podkladů. Ztotožnil se proto se žalovaným, že v řízení o žádosti žalobce neosvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku podle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře.

II. Kasační stížnost

Žalobce (dále též „*stěžovatel*“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

Vycházel z toho, že podle žalovaného rozhodnutí mělo být důvodem zamítnutí žádosti neuposlechnutí výzvy k doplnění žádosti. V odůvodnění rozhodnutí však správní orgán I. stupně kromě poukazu na neuposlechnutí výzvy a konstatování o doručení vyrozumění ze dne 18. 6. 2014 neuvedl jiný důvod zamítnutí žádosti, nejsou zde uvedeny ani jiné podklady pro vydání rozhodnutí, úvahy, kterými se správní orgán řídil, ani to, jak se správní orgán I. stupně vypořádal s námitkami stěžovatele. Ustanovení § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře přitom upravuje jen možnost nepřiznání nároku, jde tedy o správní uvážení. Pokud správní orgán I. stupně zamítl žádost podle ustanovení § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře, aniž své úvahy blíže osvětlil, způsobil tím nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Dále stěžovatel namítl, že žalovaný se v rozhodnutí o odvolání zabýval podmínkami nároku na dávku a skutkovými zjištěními, které vyplývají ze správního spisu, avšak nepřezkoumal napadené rozhodnutí ve vztahu k formálním náležitostem podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Dle názoru stěžovatele svým rozhodnutím žalovaný nepřípustně nahradil činnost správního orgánu I. stupně.

Stěžovatel dále žalovanému vytkl nesprávný postup. Poukázal na to, že ačkoliv správní orgán I. stupně stěžovatele opakovaně vyzýval k doložení okruhu společně posuzovaných osob, navzdory jeho vyjádření, že o takových osobách neví, nesdělil mu správní orgán jejich identitu a fakticky mu tak ztížil možnost argumentace o neexistenci těchto osob. Správní orgán I. stupně podle jeho názoru také pochybil, pokud za účelem obstarání podkladového rozhodnutí pro rozhodnutí o přiznání dávky neprovedl řízení o určení okruhu společně posuzovaných osob podle § 7 odst. 6 zákona o státní sociální podpoře.

Žalovaný také v rozporu s ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu nepoučil žalobce o významu vyúčtování uhrazených záloh ve smyslu § 25 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře. Z průběhu řízení mělo být správnímu orgánu I. stupně zřejmé, že stěžovatel je osobou bez právního vzdělání, která se nachází ve špatné finanční situaci. Podle

pokračování

ustanovení § 25 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře se náklady za bydlení prokazují za předchozí čtvrtletí, tj. v tomto případě za 1. čtvrtletí roku 2014. Zákon připouští doložit náklady v podobě tzv. zálohových plateb. Je notorií, že vyúčtování elektrické energie, jakož i ostatních služeb poskytovaných v souvislosti s bydlením, je vystavováno v odstupu několika měsíců, zpravidla až v průběhu 2. čtvrtletí následujícího kalendářního roku. Roční vyúčtování by bylo relevantní k určení spotřeby v průběhu kalendářního roku 2013, případný přeplatek by byl relevantní až pro zjišťování výše nákladů na bydlení ve čtvrtletí, kdy byl přeplatek vrácen. Požadavek na doložení ročního vyúčtování skutečné spotřeby elektřiny je tedy ve vztahu k posuzování rozhodného období (1. čtvrtletí 2014) zcela nadbytečný. Žalovaný a krajský soud zatížili svůj postup vadou, neboť za relevantní považují požadavek na doložení podkladů, které nemají objektivně vztah k rozhodnému období. Za měsíce leden až březen 2014 přitom stěžovatel doložil jak předpis zálohových plateb elektrické energie, tak prokázal i jejich úhradu. Závěr o nesplnění těchto podmínek je proto nesprávný a nemá oporu ve správním spise.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle jejich obsahu však ve skutečnosti uplatnil námitky jen ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se tak Nejvyšší správní soud zabýval pouze v rozsahu, v jakém je povinen se kasační stížností zabývat *ex officio* (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.) Shledal přitom, že rozsudek krajského soudu splňuje formální náležitosti, obsahuje výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku. Dále je z odůvodnění je patrné, jak krajský soud o věci uvažil, odůvodnění je v souladu s výrokem. Jako celek je tedy napadený rozsudek srozumitelný a není nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud dále ze spisu neshledal žádnou vadu, která by měla za následek nezákonnost rozsudku.

K důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. podřadil Nejvyšší správní soud zbývající námitky, jimiž stěžovatel napadl jednak formální náležitosti žalovaného rozhodnutí a dále postup žalovaného (resp. správního orgánu I. stupně) při zjišťování skutkového stavu.

Nejvyšší správní soud předesílá, že na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalované rozhodnutí je nezbytné nahlížet jako na jeden celek. Při posouzení jejich obsahu zjistil, že obě rozhodnutí obsahují všechny základní náležitosti podle § 68 správního řádu: výrokovou část, odůvodnění a poučení. Výroková část vždy obsahuje vymezení věci (jde o žádost o příspěvek na bydlení od 1. 4. 2014 popř. rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně), označení stěžovatele jako účastníka řízení, i označení ustanovení, podle něhož bylo rozhodnuto. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je sice stručné, přesto z něj srozumitelně vyplývá, že stěžovatel byl v řízení písemně vyzván k osvědčení rozhodných skutečností, a že byl upozorněn na to, že nesplnění této

výzvy může mít za následek zamítnutí žádosti. Jelikož stěžovatel již žádné další podklady nedoložil, správní orgán I. stupně bez osvědčení rozhodných skutečností žádost o dávku zamítl. Totožně průběh správního řízení rekapituloval žalovaný. Ten se přitom v odůvodnění zabýval velmi podrobně skutečnostmi, které vyplývají ze správního spisu a podřadil je k relevantním ustanovením zákona o státní sociální podpoře; konkrétně se jedná o náležitosti žádosti a o podmínky nároku na dávku příspěvek na bydlení.

Ačkoliv je odůvodnění žalovaného rozhodnutí podrobnější, nevyplývá z něj, že by v něm žalovaný zásadně změnil či dokonce nahrazoval úvahy správního orgánu I. stupně. I žalovaný totiž dospěl k totožnému závěru jako správní orgán I. stupně, tedy že stěžovatel přes výzvu správního orgánu I. stupně neosvědčil rozhodné skutečnosti pro nárok na dávku, její výši a výplatu, a že bez tohoto osvědčení nebylo možné o dávce rozhodnout.

Žalované rozhodnutí a potažmo též rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy netrpí žádnou vadou, která by měla za následek jeho nesrozumitelnost či nepřezkoumatelnost. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je přitom zcela ve shodě s obsahem správního spisu, z něhož uváděné skutečnosti vyplývají a mají v něm oporu. Tato námitka proto není důvodná.

Nejvyšší správní soud dále posuzoval, zda nevyhnutelným následkem nesplnění výzvy správního orgánu I. stupně skutečně mělo být zamítnutí žádosti o dávku podle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře.

Správní orgán I. stupně stěžovatele dne 29. 5. 2014 (doručeno 9. 6. 2014) vyzval, aby doložil *„okruh společně posuzovaných osob, které jsou hlášeny k trvalému pobytu na adrese L. X, X“ a „fakturu k ročnímu vyúčtování elektřiny a doklad k ověření stanovených záloh pro odběrné místo L. X, X“.*

Okruh společně posuzovaných osob definuje ustanovení § 7 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Pro účely příspěvku na bydlení se za osoby společně posuzované považují *„všechny osoby s výjimkou osob uvedených v odstavci 4, které jsou v témže bytě hlášeny k trvalému pobytu; podmínka, aby spolu trvale žily a společně uhrazovaly náklady na své potřeby, se však nevyžaduje.“*

Poté, co stěžovatel dne 22. 5. 2014 uplatnil žádost o příspěvek na bydlení, správní orgán I. stupně v součinnosti s obecním úřadem L. zjistil, že na adrese L. X, V. jsou k trvalému pobytu evidovány osoby M. V. (od 8. 3. 1984) a A. V. (od 13. 9. 1985). Okruh společně posuzovaných osob se stěžovatelem ze zákona tvořily i tyto dvě osoby.

Na ně se pak v souvislosti se žádostí stěžovatele o dávku vztahovaly mj. povinnosti podle § 61 odst. 3 až zákona o státní sociální podpoře, tj. povinnost osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, písemně ohlásit krajské pobočce Úřadu práce změny v těchto skutečnostech, povinnost součinnosti se správním orgánem za účelem ověření nároku na dávku. Sám stěžovatel v části B žádosti ze dne 22. 5. 2014 však žádnou osobu v okruhu společně posuzovaných osob neuvedl a tím nezajistil ani souhlas takové osoby s poskytnutím údajů rozhodných pro nárok na dávku a jejich ověření. Nelze

pokračování

přitom dovodit, že tento nedostatek má jít k tíži správního orgánu, neboť podle ustanovení § 61 odst. 4 zákona o státní sociální podpoře má povinnost tento souhlas obstarat primárně žadatel, tj. stěžovatel. Teprve poté je správní orgán oprávněn vyzvat tyto osoby k součinnosti a to i pod hrozbou uložení sankce za spáchaný přestupek (srov. ustanovení § 65a odst. 2, 3 zákona o státní sociální podpoře).

Takto uplatněná žádost tedy vykazovala podstatné vady, jež bylo možné odstranit pouze v součinnosti se stěžovatelem. V této situaci proto správní orgán I. stupně správně stěžovatele dne 29. 5. 2014 vyzval k součinnosti.

Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčuje v tom, že správní orgán I. stupně výzvu ze dne 29. 5. 2014 formuloval zavádějícím způsobem. Stěžovatel v části B žádosti z 22. 5. 2014 totiž tvrdil, že kromě něj v okruhu společně posuzovaných osob není zahrnuta další osoba. Z uvedené výzvy správního orgánu I. stupně však nevyplývá, v jakém smyslu měl okruh společně posuzovaných osob správnímu orgánu doložit a objasnit. Následné vyrozumění účastníka řízení ze dne 18. 6. 2014 o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu obsahuje téměř totožně formulované sdělení správního orgánu I. stupně o tom, že nebyl dořešen okruh společně posuzovaných osob. Ani z tohoto vyrozumění však na první pohled nijak nevyplývá, v čem toto nedorěšení okruhu společně posuzovaných osob má spočívat. Pokud by správní orgán I. stupně dodržel jednu ze zásad správního řízení podle § 4 odst. 2 správního řádu – zásadu poučovací - měl stěžovateli sdělit alespoň tolik, že zjistil, že na adrese spoluvlastněné nemovitosti jsou hlášeny k trvalému pobytu další dvě osoby, které tak náleží do okruhu společně posuzovaných osob, a že z tohoto důvodu jeho žádost o dávku vykazuje rozpory a vady.

Postup, který správní orgán I. stupně zvolil, však podle názoru Nejvyššího správního soudu vadu řízení před správním orgánem, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neznamená. Nelze totiž přehlédnout, že sám stěžovatel nevyvinul nezbytnou iniciativu. Se správním orgánem, který jej byt' obecně upozornil na vadu zjišťování okruhu společně posuzovaných osob a vyžadoval od něj součinnost, komunikoval pouze písemně a sdělil mu, že „*mi není znám okruh osob k trvalému pobytu na adrese L. X, V.*“ (písemné vyjádření ze dne 11. 6. 2014), resp. „*okruh společně posuzovaných osob k trvalému bydlení mi není znám. Pokud máte jiné informace, je na Vás, abyste prokázali, že tyto osoby zde bydlí. Tyto osoby lze vyloučit z okruhu společně posuzovaných osob, jelikož se zde nezdržují déle jak tři měsíce*“. Ani poté, co byl stěžovatel dne 25. 6. 2014 seznámen již s tím, že ve věci bude vydáno rozhodnutí, nevyužil svého práva účastníka řízení a nenahlížel do spisu a ani se neseznámil s podklady rozhodnutí. Vůči výzvě k objasnění okruhu společně posuzovaných osob tak zůstal v podstatě nečinný.

Součinnost stěžovatele se správním orgánem I. stupně přitom byla zcela na místě a v zájmu stěžovatele. Jak již bylo uvedeno výše, okruh společně posuzovaných osob v době podání žádosti v souladu s ustanovením § 7 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře tvořily ze zákona celkem tři osoby – kromě stěžovatele též M. V. (od 8. 3. 1984) a A. V. (od 13. 9. 1985). Pokud k těmto osobám dle přesvědčení stěžovatele nadále nemělo být přihlíženo, bylo nezbytné prokázat, že tyto osoby nemovitost neužívají nejméně po dobu tří měsíců (srov. § 7 odst. 6 zákona o státní sociální podpoře). Je logické, že za tímto

účelem mohl relevantní podklady správnímu orgánu I. stupně poskytnout právě stěžovatel. Stěžovatel však, ač byl opakovaně konfrontován alespoň s nepřesnou výzvou k objasnění okruhu společně posuzovaných osob, o věc ve skutečnosti neprojevil řádný zájem a správnímu orgánu I. stupně neposkytl žádnou součinnost. To vše mělo za následek právě nedořešení okruhu společně posuzovaných osob, bez něhož nebylo možno existenci nároku na dávku ověřit.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, podle níž správní orgán I. stupně stěžovatele nesprávně vyzval ve vztahu k rozhodnému období 1. čtvrtletí 2014 k předložení ročního vyúčtování za elektřinu. Stěžovatel k žádosti sice v rámci tohoto období doložil platební doklady SIPO o uskutečněných zálohových platbách, období 1. čtvrtletí je však specifické právě tím, že v něm může dojít k vyúčtování nákladů za elektřinu za zúčtovací období předchozího kalendářního roku (zde rok 2013). Případný přeplatek se přitom v tomto čtvrtletí v souladu s ustanovením § 25 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře může promítnout do výše nákladů na bydlení, neboť o tuto částku se snižuje částka nákladů na bydlení v tom kalendářním čtvrtletí, kdy k vrácení částky došlo, a to i v případě, že vrácená částka byla za dobu delší než toto kalendářní čtvrtletí. Případný doplatek na elektřinu naopak vynaložené náklady na elektřinu v tomto kalendářním čtvrtletí zvyšuje (srov. ustanovení § 25 odst. 3 cit. zákona). Výše nákladů na bydlení (mezi ně náklady na elektřinu náleží) poté ovlivňuje vznik nároku a celkovou výši dávky – srov. § 24 a § 27 zákona o státní sociální podpoře. Předložení ročního vyúčtování za účelem jeho zohlednění ve správném kalendářním čtvrtletí bylo tedy legitimním požadavkem správního orgánu.

Stěžovatel k tomu opakovaně (ve vyjádření ze dne 11. 6. a 30.6.2014) uvedl pouze tolik, že již doložil doklady za období říjen 2013 až duben 2014, a že k předkládání ročního zúčtování nevidí důvod. Obdobně jako v případě dořešení okruhu společně posuzovaných osob tedy správnímu orgánu I. stupně i v zde v podstatě odmítl poskytnout součinnost. Otázka, zda vyúčtování stěžovatel fakticky obdržel až po uplynutí 1. čtvrtletí 2014 (to by se nemohlo vztahovat na toto rozhodné období) není přitom rozhodující. Stěžovatel především žádost o dávku podal dne 22. 5. 2014, tzn. až skoro půl roku po skončení zúčtovacího období. Již jen na základě této skutečnosti je tato argumentace nevěrohodná. Rozhodující však je, že stěžovatel správnímu orgánu neposkytl relevantní součinnost a následkem toho nemohl správní orgán I. stupně ověřit výši nákladů na bydlení stěžovatele a tedy existenci nároku na dávku a její výši.

Ze všech uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud proto ztotožnil se žalovaným i s krajským soudem, že stěžovatel nesplnil výzvu k osvědčení rozhodných skutečností. Vzhledem k tomu, že bez osvědčení těchto skutečností nebylo možné o dávce příspěvek na bydlení rozhodnout, žalovaný podle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře zamítl žádost stěžovatele o dávku příspěvek na bydlení ode dne 1. 4. 2014 v souladu se zákonem. V této situaci se přitom jedná o jediný možný relevantní následek nesplnění výzvy, správní uvážení o jiném následku nesplnění výzvy zde není na místě.

Vzhledem k tomu, že se Nejvyšší správní soud neztotožnil ani s jednou námitkou, kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

pokračování

IV. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 s. ř. s ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovaný jako procesně úspěšný účastník nemá právo na náhradu nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přitom přihlédl k tomu, že ve věci šlo o řízení ve věci dávky státní sociální podpory příspěvek na bydlení. Tato dávka náleží do nepojistné části systému sociálního zabezpečení, jejímž prostřednictvím se stát podle § 1 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře podílí na krytí nákladů na výživu a ostatní základní osobní potřeby dětí a rodin. Svou povahou tak uvedené řízení nepochybně rovněž náleží do okruhu řízení, které jsou výslovně vyjmenovaná v ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s., v nichž procesně úspěšnému žalovanému správnímu orgánu náhrada nákladů přiznat nelze.

Stěžovateli byl usnesením zdejšího soudu ze dne 13. 5. 2016, č. j. 3 Ads 90/2016 - 24, ustanoven zástupce Mgr. Jakub Háj, advokát. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele odměnu za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení po ustanovení zástupce soudem a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši **2000 Kč** [§ 9 odst. 2 a § 7 bod 3. téže vyhlášky], k čemuž náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši **600 Kč** (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Dále soud přiznal ustanovenému zástupci na základě § 13 odst. 1 advokátního tarifu jako náhradu za cestovní výdaje vynaložené dne 20. 5. 2016, v souvislosti nahlížením do spisu u zdejšího soudu, na jízdu z Vizovic do Brna a zpět osobním automobilem tov. zn. HONDA, reg. zn. 5Z08869, celková vzdálenost 222 km, při spotřebě 5,9 l/100 km, palivo BA 95 při ceně 29,70 Kč/l, sazba základní náhrady za použití vozidla ve výši 3,80 Kč/km, celkově ve výši **1232,70 Kč**. Nahlížení do spisu trvalo 21 minut (11:20-11:41). Zástupce stěžovatele uvedl, že není plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku **3832,70 Kč** (2000+600+1232,60 Kč). Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu na účet, jenž zástupce stěžovatele specifikoval v podání ze dne 17. 6. 2016.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně 22. března 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu